

# אי שש לרעהו

לקט אמרות חז"ל  
רעיונות, עובדות  
והנהגות מגדולי  
ישראל,  
על מדות טובות  
שמביאות לאהבת  
הזולת הנלמדות  
מפרשת השבוע

מכון אהבת אמת – המרכז להעמקת ערכי אהבת הזולת

ע"ש ר' עבי יהודה דומוביץ ז"ל

רח' אבן עזרא 2 ירושלים 9242402 טל: 02-5671812 פקס: 077-7671812

ליקוט ועריכת: יצחק בן אהרן  
כל הזכויות שמורות למכון אהבת אמת  
אסור להעתיק, לצלם ולהדפיס בלי רשות בכתב

שבת קודש יח חשוון תשע"ג: הדלקת נרות: ירושלים 13: 4-תל-אביב: 27: 4-חיפה: 18: 4-מוצאי שבת: ירושלים: 26: 5-תל-אביב: 27: 5-חיפה: 25: 5-ר"ת: 04: 6

## פרשת וירא

### חסד והטבה לזולת

#### חסד בגופו...

**הגאון רבי אברהם גניחובסקי** זצ"ל (מראשי ישיבת טשיבין) היה שקוע בתורה בכל רגע משעות היממה, [לא היה זה נדיר לראותו צועד לביתו, כשהוא שקוע בלימודו, ממשיך מספר בתים ורק אז נזכר שהוא כבר חלף זה מכבר על פני ביתו]. אבל ברגע שמדובר היה בעזרה לזולת היה נראה שהניח הכל בצד וכרגע אין לו בעולמו אלא הסיוע לנוקב, בלבד. לא היה חילוק באיזו עזרה מדובר. הוא לא חס על כוחו וזמנו, לא נח ולא שקט עד אם כילה הדבר לעשותו.

**מספר** אחד התלמידים: היה זה בימי הראשונים בישיבה, נסעתי לשבת לביתי בבני ברק ובליל שישי הבחנתי כי שכחתי את מטרייתי באולמי תמר. התקשרתי לטלפון הציבורי בישיבה, והגאון רבי אברהם גניחובסקי זצ"ל, שבדיוק אז עבר במסדרון, רץ כמובן להרים את השפופרת, לא ידעתי מי מאחורי הקו וביקשתי ממנו לחפש את אחד מחברי החדר שלי.

**כעבור** מספר דקות הוא חוזר ואומר "לא מצאתי אף אחד מהם, במה אוכל לעזור?" עדיין לא הבחנתי שהדובר הוא ראש הישיבה וביקשתי ממנו שימסור לחברי החדר כי שכחתי את מטרייתי באולם, שמא יוכל אחד מהם להחזירה לי.

**ביום** שישי מתדפק רב אברהם על דלת ביתי ובידו המטריה. הוא פשוט רץ לאולם, מצא את המטריה והביא אותה עמו לבני ברק... לא היה מאושר ממנו על שזכה לסייע לי.

**עוד** מספר אחד ממקורביו: ליוותי אותו פעם בדרכו והנה הוא מבחין בילד הניצב דומע מחוץ לדלת בית לאחר שנענש בידי הוריו. ליבו הרחום לא עמד במחזה. הוא זפק בדלת ואמר להורים: "הוא כזה ילד חמוד והוא גם מבטיח להיות ילד טוב, תכניסו אותו בבקשה..."

**באחת** הפעמים שהמתין רבי אברהם בתחנה אוטובוס שמע אמה המתקשה להשתלט על ילדיה השובבים. כינס טביבו את הילדים וסיפר להם סיפור מרתק עד לבוא האוטובוס... הוא שאמרנו, לא היה חילוק אצלו באיזה עזרה מדובר ולמי. הוא לא חס על כבודו וזמנו ובלבד לסייע ולהטיב עם הזולת.

#### להטיב לזולת ולגמול חסד עמו בכל עת ובכל מצב!

**נלמד מהפסוק: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו"...** (פרק יח-ט)

**ואמרו חז"ל: שלשה סימנים יש באומה זו [ישראל] רחמנים ביישנין וגומלי חסדים... גומלי חסדים דכתיב: "כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו... לעשות צדקה ומשפט" (יבמות עט).**

**החפץ חיים** מביא (בספרו **אהבת חסד** ח"ג פ"א) דוגמאות של חסד התלויות בדיבור כגון בעניני תורה שמלמד לאחרים כמו שאמרו חז"ל (סוכה מט) על הפסוק "פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה" - תורה שמלמד היא תורה של חסד וכו'.

**עוד** דוגמא של חסד התלוי בדיבור כגון אם יש על חברו כעס מאדם אחד ויכול בדיבורו להסיר הכעס מעליו, הוא בכלל חסד, וכן אם יכול בדיבורו לסבב שלא יבוא רעה על חברו או שמסבב בדיבורו שיטיב אדם לחברו וכו' כ"ז בכלל חסד ומקבל עבור זה ברכה מאת ה'.

**ישנו** חסד ברוחניות כפי שמצינו אצל אברהם. הוא לא הסתפק בחסד הגשמי במה שנטע אש"ל בבאר שבע שהיה בו אכילה, שתיה ולינה לכל אדם שעבר דרכו. אלא עיקר מטרתו היתה להחזיר בהם את ההכרה שיש מנהיג לבירה וכל מה שנהנים מהעולם הוא מהקב"ה, ולו יש להודות, זוהי איפוא הטבה רוחנית, שהטיב אברהם עם הבריות, כי על ידי כן יזכו להכיר את בוראם להתקרב אליו ולעובדו. וזוהי הטבה לנצח.

**בכך** נעוץ ההבדל בין החסד שעשה נח לחסדו של אברהם. נח גמל חסד במשך שנה תמימה עם הבעלי חיים והביא חיים לעולם. אך זהו חסד גשמי אבל אברהם אבינו הוסיף על כך "חסד רוחני" וכדברי חז"ל על הפסוק "ואת הנפש אשר עשו". על כן נקראים אנו לדורות "בני אברהם" ולא "בני נח".

עלון השבוע פרשת וירא הוקדש לעילוי נשמת

ר' שמואל עבי בן ר' חנוך מיכאל הלוי ז"ל

נלב"ע כג' מרחשון תשמ"א

ת. נ. צ. ב. ה.

## ”זתפק לרעב נפטר”

**סיפר הגרמ"מ שולזינגר זצ"ל:** מעשה בבחור שנקלע לבעיה חמורה והיה שרוי בדכאון. הוא ביקש ממני שאכנס עמו אל רבינו הגרא"מ שך זצ"ל. דפקנו בדלת, ואף שהיה זה ביום שלישי לפני הצהריים כשהרב שך ביום זה אומר את השיעור-כללי, קיבל אותנו הרב שך במאור פנים ושאל לרצוננו.

**פתח** הבחור ואמר: "סליחה שאני מטריח, אבל אני נמצא בצרה גדולה, חיי אינס חיים, כבר שלושה ימים שאני לא אוכל ולא שותה"..." וכך המשיך לתנות את מר גורלו.

**ברגע** ששמע הרב שך את המילים הללו הוא קפץ מכסאו: "שלושה ימים אתה לא אוכל? אסור דבר כזה, ואינני רוצה לשמוע ממך דבר עד שתאכל קודם!"

**אומר** לו הבחור: "אבל אני לא יכול לאכול..." השיב הרב שך: "נראה, ננסה, קודם כל נחפש אוכל" והרב שך החל מחפש אוכל בבית. הוא פתח את המקרר ומצא תפוח. זה כל האוכל שהיה בבית... הוא מתיישב לקלף את התפוח, אך הבחור בשלו: "אני לא יכול לאכול!"

**אמר** לו הרב שך: "כנראה אתה מתכוון למה שאירע עם רבי ישראל שלנר זצ"ל שפעם בא אליו אורח, עני מרוד, והציע רבי ישראל איזה דבר-מאכל אך האורח נרתע מלאכול. אמר לו רבי ישראל: תדע שאין לי מאומה. אני עני מרוד, ומה שיש לי, זה מה שנותנים לי. ומדוע נותנים לי? כי חושבים שאני תלמיד חכם, אבל אני הרי יודע את האמת שאני לא ת"ח ומה שנותנים לי זה טעות וממילא אצלי זה גזל, ואף שהנותן התייאש אבל ההלכה שיאוש בלבד אינו קונה. אבל כשאני נותן לך יש גם "שינוי רשות", ואם כן אין לך מה לחשוש מגזל..."

**הפטיר** הרב שך: "אותו הדבר אצלי. יתכן שאצלי זה גזילה עם יאוש לבד, ולא קניית. אבל אתה, למה אתה אומר שאינך יכול לאכול הרי אצלך יש גם "שינוי רשות" וממילא אתה יכול לאכול..." כעת נתרצה כבר הבחור וכבר יכל לאכול..."

פניני רבינו האבי-עזרי

## מצוה להכניס אורחים לביתו ולספק

### להם אכילה שתיה ולינה !

**נלמד מהפסוק:** "ויאמר... אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבור מעל עבדך..." (פרק יח-ג)

**למדו מכאן חז"ל:** גדולה הכנסת אורחים מקבלת פני שכניה. דכתיב "ויאמר... אם נא מצאתי... אל נא תעבור" (שבת קכז:). ולעיל על הפסוק: "והוא יושב פתח האהל כחם היום" (יח-א) כתב רש"י (מגמרא ב"מ פו:): הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה שלא להטריחו באורחים, ולפי שראהו מצטער שלא היו אורחים באים הביא המלאכים עליו בדמות אנשים.

**אברהם** אבינו ע"ה נטע אש"ל בבאר שבע. מטרתו היתה להאחיב שם שמים אצל הבריות וכפי שהביא רש"י מדברי חז"ל (סוטה י) "לאחר שאוכלים ושותים אמר להם ברכו למי שאכלתם משלו סבורים אתם שאכלתם משלי, אכלתם משל בורא העולם..."

**נמצאנו** למדים שאברהם אבינו נתן תמיד תחושה לאורחים כי האוכל שמגיש להם הוא כלל וכלל לא שלו אלא זה לחם מן השמים וכפי שהם מקבלים, כך הוא מקבל, ואין לו כל יתרון עליהם. ועל כן הוא הסב את תשומת ליבם להודות לבורא עולם שמשלו אכלו.

**וכך** צריכה אכן להיות ההנהגה של המארח עם אורחיו. ברעיון זה ביאר הגה"צ רבי מאיר חדש זצ"ל את דברי חז"ל (סנהדרין קח:): אמרה יונה לפני הקב"ה, רבונו של עולם יהיו מזונותי מרורים כזית ומסורים בידך ואל יהיו מתוקין כדבש ומסורים ביד בשר ודם. וטעון ביאור: מדוע אמרה כך היונה לנח, הרי נח האכיל את כל היצורים שהיו בתיבה במשך י"ב חודש במסירות רבה ביותר ביום ובלילה, ומדוע מצאה היונה לנכון להתבטא כנגד נח בצורה כה מעליבה?!

**אלא** הביאור הוא שכוונת היונה הייתה להסביר לנח שאף שהאכיל את הבריות של הקב"ה, אך עכ"פ ניכרה יד האדם הפועלת בזה וכשהמקבל מרגיש כי מקבל מהאדם אף כשהאוכל מתוק וערב בכל זאת הוא מר בשבילו כי יש בכך בושה למקבל.

**וזהו** שאנו מתפללים ומבקשים בברכת המזון "אל תצריכנו ה' אלוקינו לא לידי מתנת בשר ודם ולא לידי הלואתם", שכן התלות ביד האדם היא בושה ועלבון. וזה מה שאמרה היונה. ומכאן עלינו ללמוד שכאשר מגישים לפני האורח, יש לתת לו את ההרגשה שלא המארח נותן אלא הקב"ה, וזה מה שמבקש האדם בברכת המזון "כי אם לידך המלאה הפתוחה הקדושה והרחבה שלא נבוש ולא נכלם לעולם ועד".

# ליזוי אורחים

## מצוה ללזות את האורחים לדרכם !

**נלמד מהפסוק:** "ואברהם הולך עמום לשלחם..." (פרק יח-טז)

**ופירש רש"י:** ללוותם כסבור אורחים הם. וכתב הרמב"ם (פרק יד מהל' אבל ה"ג): "כופין ללויה כדרך שכופין לצדקה. ובית דין היו מתקנים שלוחין ללוות אדם העובר ממקום למקום. ואם נתעצלו בדבר זה מעלה עליהם כאילו שפכו דמים."

**מדוע** באמת כה חשוב וחיובי ללוות את האורח עד שהחמירו לדמות את הנמנע מללוות לשופך דמים?! פירושים שונים נאמרו על כך. לפנינו אחדים מהם:

**(א) הליוי** בא להורות שאין היוצא לדרך אדם נפרד מהכלל, אלא מתחברים אליו והוא חלק מהכלל. במצב שכזה, אין למזיקין שליטה עליו. אך כשמניחים אותו ללא ליווי, כיון שהפקיעו ממנו הכח להשתמר, נחשב כאילו שפכו דמו. (מהר"ל - סוטה מו:)

**(ב) חז"ל** ירדו לסוף דעתו של האורח שחושד בבעה"ב שחפץ להתפטר ממנו. לכן כשעוזב האורח את הבית בהרגשה כזו נחשב כאילו נשפך דמו, משא"כ אם מלווהו, אף מעט, מרגיש האורח שהבע"ה שמח בו ומחייהו. (בשם הסבא מקלם).

**(ג) הליוי** מעודד ומחזק את האורח ונוסד בו אומץ וגבורה לעמוד בפני מתקיפו. אך כשלא מחשיבים אותו כמי שראוי ללוותו, מרגיש נחות, וכשיפגע ברצח יחסר לו האומץ לעמוד נגדו. (המאור שבתורה)

## "לקיים מצות לוייה"...

**כאשר** שחה הגרי"ז סולוביציץ זצ"ל בציריך לצורך בריאותו, נסע רבה של לוגאנו הגאון רבי שלמה פרידמן זצ"ל לבקרו. כאשר הגיע עמד הגרי"ז בעיצומה של תפלת מנחה, כשהוא מעוטר בטלית ותפילין.

**אמר** בעל האכסניה לרבה של לוגאנו כי הוא מצטער מאד אך נקבע להגרי"ז תור אצל פרופסור חשוב מאד, ואי אפשר לאחר את התור. לכן אי אפשר לבקר עתה את הגרי"ז.

**החל** רבה של לוגאנו לרדת ולצאת מן הבית. אך לפתע רץ הגרי"ז אל מעלה המדריגות כשהוא קורא: "לוגאנו רב, אני רוצה לכל הפחות לקיים עמכם מצות לוייה... לארח אתכם אינני יכול שכן נקבע עבורי תור אצל רופא חשוב, אולם לכל הפחות הנני רוצה לקיים עמכם מצות לוייה..."

עובדות לבית בריסק

# ביקור חולים

## מצוה לבקר את החולה ולסדר כל הדרוש לו !

נלמד מהפסוק: "וירא אליו ה' באלוני ממרא" (פרק יח-א)

וכתב רש"י: "לבקר את החולה. אמר רבי חמא בר חנינא יום שלישי למילתו היה ובא הקב"ה ושאל בשלמו". אף אנו נלמד לבקר את החולה, שכן חובתנו להתדבק במדותיו של הקב"ה וללכת בדרכיו. כמו שאמרו חז"ל על הפסוק: "אחרי ה' אלוקיכם תלכו... ובו תדבקון" (דברים יג-ה) וכי אפשר לאדם להלך אחר השכינה, והלא כבר נאמר "כי ה' אלוקיך אש אכלה הוא", אלא להלך אחר מדותיו של הקב"ה, מה הוא מלביש ערומים אף אתה הלבש ערומים, מה הוא ביקר חולים אף אתה תבקר חולים (סוטה יד.).

**מצות** ביקור חולים צריכה להעשות בדעת ובחכמה. לבחון תמיד שיהא הביקור מועיל, מיטיב ומשמח את החולה, ולא שיכביד עליו ויצערו. וכמו שכתב הגאון רבי חיים פלאג'י זצ"ל (בספרו **תוכחת חיים**-ויחי) בזה"ל:

"**לפעמים** מצטער החולה בבא אליו אדם לבקרו, כי רוצה לאכול ולשתות דבר כלשהו, או רוצה לנטות ימין ושמאל, או לעשות צרכיו, והוא מצטער ומקפיד על האדם הבא אליו. כי כן הנכון והישר, להיות הבא לבקר את החולה נוהג בקלות ולא בכבידות שלא להכביד עליו, וכשיכנס לחולה יראה כפי הסברת פנים שיעשה לו החולה כן יתנהג עמו".

**הגרא"א דסלר** זצ"ל כתב (בספרו **מכתב מאליהו** ח"ד) שלוש תועלויות בביקור חולים. **א**) להסיח דעת החולה מחוליו. **ב**) להנאותו בהתקרבות ובהבעת התענינות במצבו. **ג**) לברר אם יש אפשרות לעשות דבר-מה עבורו. וכל אלו נלמדים מביקורו של הקב"ה אצל אברהם בחוליו. ואפילו אם יודע מראש כל צרכי החולה, יעיין עוד שמא ימצא עוד צרכים.

**ולכאורה** קשה על מה שכתב רש"י: "הוציא הקב"ה חמה מנרתיקה... ולפי שראהו מצטער...". והלא הכל גלוי וידוע לפניו יתברך ומה שייך אצלו "ראהו מצטער"...?

**אלא** - כותב הגר"א דסלר - ללמדנו בא שאין די בבירורים בצרכי החולה, כי הרי כאילו הקב"ה, כביכול, הסתכל עוד וראהו מצטער.

## נשאר הרב לטפל בחולים...

**בזמן** שכיהן הגאון רבי שלמה זלמן ליפשיץ זצ"ל (בעל **החמדת שלמה**) כרבה של ורשא, פרצה מגיפה בעיר. בערב יום כיפור הוציא הרב כרוז לאמר, כי האחים המשרתים בבית החולים לא יבואו לבית הכנסת לתפלת "כל נדרי" הואיל וצריכים הם להשאר עם החולים משום פיקוח נפש.

**הגיעה** שעת אמירת "כל נדרי". בבית הכנסת התאסף כבר קהל רב, אך הרב טרם הגיע. חיפשוהו בביתו אך לא היה שם. לבסוף היה מי שהחליט לחפשו בבית החולים. ואכן שם מצאוהו. התברר כי הרב בדרנו לבית הכנסת סר לראות אם האחים מטפלים כראוי בחולים. וכשראה שכולם הלכו לבית הכנסת והשאירו את החולים לנפשם נשאר הרב בעצמו לטפל בחולים.

**תולדות החמדת שלמה**

# זריזות

## כל מעשה מצוה שמזדמן לאדם יעשנו בזריזות

ולא יתמהמה !

נלמד מהפסוק: "וימהר אברהם האהלה אל שרה ויאמר מהריי"...  
"**ואל הבקר רץ אברהם**"... ויתן אל הנער וימהר..."**...**" (פרק יח-ז)

וכתב האלשיך הק': הורנו שתי הדרכות טובות אשר יעשה אותם האדם בעשותו כל מצוה: **א**) הזריזות. **ב**) שכל מה שיכול לעשות בכבודו ובעצמו יעשה... וזהו שאמר הכתוב: "ויאמר אברהם". וגם בדברו אליה לא אמר לושי... במהרה. כי אם טרח גלותו הציווי אמר "מהריי", לומר, כי קודם כל דבר תשים נגד פניה הזריזות והמהירות. ורק אחר כך אמר הציווי.

**ידועה** החקירה: מה עדיף, האם עשיית מצוה בזריזות אף שלא בהידור, או עשיית מצוה בהידור אף שלא בזריזות.

**החתם סופר** (בהקדמה לחידושיו במסכת חולין) מבאר עפ"י חקירה זו את ההבדל בין זריזותו של אברהם אבינו שאמר "מהריי" שלוש סאים קמח סולת לושי ועשי עוגות ואל הבקר רץ אברהם... ובין זריזותה של שרה שהתעכבה לנפות הקמח בייג נפה, ובנתיים פרסה נידה ונטמא הלחם, ולא הביאה.

**בנקודה** זו חלקו אברהם ושרה: אברהם סבר שמצוה בזריזות עדיפה על מצוה מן המובחר, ולכן הדגיש "מהריי", ואילו שרה סברה, מצד תכונת "נשים עצלניות הן", כי מובחר עדיף על הזריזות, ולכן ניפתה הקמח לעשותו סולת. וזהו שנאמר בקשר אליה: "ולחם עצלות לא תאכל".

**הגרי"ש אלישיב** זצ"ל היה אומר (כשדיבר על גודל יקרת הזמן וערכו): חיי האדם מורכבים משנים, והשנים מחודשים והחודשים משבועות ואלו מימים, והימים משעות ומרגעים. בכח בחירתו של האדם, בידו להעלות כל רגע לדבר נצחי לבחור בחיים. וכשהאדם מבטל ומטשטש רגע אחד מהתפקיד שלו, מחיי הבחירה שלו, ואיננו ממלא את התפקיד המיועד לו ברגע זה, הרי זה כאילו חתך וכרת את הרגע הזה מחייו, ועל זה נאמר "הכרת תכרת" - כל רגע שהיה בכוחו להשלימו ולהתעלות בו. וכשהוא ממשיך את זה, הרי החסרון הזה מצטבר לחלקים גדולים מחייו "הכרת" - בעולם הזה. "תכרת" - לעולם הבא.

## זריזות לביקור חולים

**כאשר** אחד המתפללים בבית הכנסת בו התפלל הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל היה נעדר יום או יומיים מבית הכנסת, היה זה רבי שלמה זלמן אשר התענין מיד ושאל אודותיו, אם שמע שהלה שוכב בבית חולים, לא השתהה אלא מיד נסע לבקרו.

**פעם** אירע ויהודי מאיזור שכונת שערי חסד אושפז בבית החולים למשך מספר שבועות, לאחר שלקה בהתקף לב ל"ע. והנה שני אנשים ממתפללי אותו בית הכנסת שהחולה התפלל בו, קבעו ביניהם ללכת לבקרו, ואולם הדבר נדחה שוב ושוב, ולא איסתייע מילתא.

**נעבור** שבועות ספורים החלים החולה והופיע בשערי בית הכנסת. ניגש אליו אחד משני המתפללים הנ"ל, בבושת פנים והתנצל על שלא הספיק לבוא לבקרו.

**התריס** החולה כלפיו: "הנך מתפלל עמי במשך כל השבוע, ולא היה לך זמן לבוא לבקרני. ואילו עם רבי שלמה זלמן אויערבאך התפללתי רק במנחה של שבת וכבר הספיק לבקר אצלי פעמיים..." [והוסיף באירוניה: כנראה שלרבי שלמה זלמן יש זמן מיותר ואילו אתם עסוקים יותר הימנו...]

**חינו ממתקים - סה**

# ומי כעמך ישראל

## בין איש לרעהו - סיפורים בני זמננו

### בחירות תשע"ג / הרב נפתלי וינברג

כבר ביום רביעי, או חמישי, יכין את עצמו האדם לקראת שבת. הן בהכנות טכניות פשוטות שיפחיתו את הלחץ מיום שישי - אך בעיקר נדרשת הכנה נפשית

האדם ניצב באומץ ובמלוא ישוב הדעת מול הבאות ואומר לעצמו: אוטאוטו מגיע יום שישי "המסוגל לכעס" והפעם לא אפול! הפעם אני חייב לשמור על עצמי, להיות ברוגע מוחלט ולקבל את המלכה כיאה לה וכיאה לבני ביתי היקרים! מתוך איפוק - שמחה וחיוך!

\* \* \*

**על אחת כמה וכמה נכונים הדברים ביחס לבחירות הקרבות.**

אין לך זמן שמתסיס את נפש האדם כבחירות, וחובה כפולה ומכופלת לכל ירא אלוקים להיערך מראש לתקופה זו!!!

נתייחס לדוגמא לראובן ושמעון. 'ראובן' הוא חכם הרואה את הנולד, ובשבת קודש פרשת וירא תשע"ג קיבל על עצמו בקבלה גמורה שלא להיכשל בלשונו כלל עד סיום עונת הבחירות. נכון, הוא 'אוהב נייעס' אך יותר מכך הוא 'אוהב את עצמו' וממש לא מוכן לסבול את הייסורים הנוראיים שימיטו עליו הדיבורים האסורים בעולם הזה ובעולם הבא.

'שמעון' לעומתו לא קיבל על עצמו כלום. הוא כמובן לא מתכנן להיכשל בלשונו במזיד, אך המציאות הסוערת של תקופת בחירות לבטח תכשיל אותו שוב ושוב. רבותי! די בטוח שבעוד שלושה חודשים תתהלך נשמתו האומללה עם ערמות של לשון הרע, רכילות, מחלוקת, בזיון תלמידי חכמים - ומה לא?

שמעון לא גדל במחוזות 'סאטמארי' והוא חונך להשתתף בבחירות, אך מה ומי התירו לו לריב? להשמיץ? לבייש? מקסימום הוא יוכל להשיג לעצמו הר של עבירות ובצדן "מצוה הבאה בעבירה" נוספת...

\* \* \*

דרכיה - של התורה - דרכי נועם וכל נתיבותיה שלום. וכבר הבאנו בעבר את מסורתם של גדולי ישראל זצ"ל שאפילו את בית המקדש לא בונים כאשר זה על חשבון הזולת! אז היעלה על הדעת שבשביל בחירות לכנסת נדרוך על הזולת? הס מלהזכיר!

ייאמר ברורות: הבחירות לכנסת לא מהוות כל היתר שבעולם, לפגוע באף יהודי. וגם אם תועמלני המפלגות או אפילו 'מפורסמים בעלי מעמד' יבטיחו לכם שזו מצווה לפגוע, אל תאמינו להם - כי את החשבון שלכם בבית דין של מעלה תצטרכו להגיש אתם. ורק אתם.

מלבד עצם איסור המחלוקת, הרי כאשר מדובר בתקופת בחירות ההתרחשויות זוכות לחשיפה תקשורתית גבוהה ולחילול השם שאין כדוגמתו! אנשי התקשורת נועצים את הפוקוס שלהם בכל מריבה קטנה ומציגים אותה בכלי התקשורת בכל רחבי העולם כמלחמת עולם. והלוא במקום שיש חילול השם אין חולקין כבוד לאף אדם שבעולם!

\* \* \*

רבותי, אם לא עכשיו אימת!

כל מי שחש על כבוד שמים ועל נפשו ונפש צאצאיו יקבל על עצמו כבר היום בקבלה גמורה ואמיתית, שלא לדבר בנושא הבחירות שום מילה שלילית שבעולם - ורק כך יוכל להינצל!

רבה לפני שאר המפלגות התעשתו לפעול, אנחנו כבר בחרנו את הסיסמה שלנו: "שמע חכם ויוסף לקח!"

הסיסמה הזו חייבת ללוות אותנו מעתה ועד לערפילי הבוקר של יום רביעי י"ב שבט תשע"ג - אז יוכרוז

# ה

התוצאות!

המאמר הזה נכתב בכוונת מכוון מוקדם ככל הניתן, על מנת שיהיה לכל אחד מאתנו זמן לקרוא את הדברים וישוב הדעת להתבונן בהם.

\* \* \*

נניח שמאה תשעים ושלוש המדינות הקיימות בעולם, יתאחדו לשתי מדינות גדולות בלבד. לכאורה, כאשר יזכה אדם להיבחר כנשיא של אחת המדינות האדירות האלה לא יהיה מאושר ממנו - הוא נבחר לעמוד בראש מדינה ששולטת על לא פחות ממחצית שטחי ומשאבי העולם!!

אך ההיסטוריה המרה מלמדת אותנו שהנשיא הנבחר לא ישיג את האושר. הוא יהיה טרוד ועסוק כיצד לכבוש גם את המדינה השנייה ולשלוט על כל העולם!

נשמע הזוי?

לפני 5773 שנה - ביום שישי א' תשרי שנת א' - נולדו בעולם קין והבל. קין יכל לשלוט בשקט על מחצית העולם, אך זה לא סיפק אותו...

כבר בפרשה הראשונה בתורה, בראשית, אנו נחשפים לגדולות שבנפילות האנושיות. עץ הדעת... קין והבל... לכאורה היה מתאים יותר שבחלק הראשון של התורה יופיעו הדברים החיוביים, ורק בהמשך ההתפתחויות השליליות. אלא שהתורה באה ללמד אותנו שבעולם קיימת מציאות חזקה של רע. הרע הזה כל כך עקשני שבלתי ניתן להיפטר ממנו לחלוטין כיום אלא רק לעתיד לבוא!

אז מה תפקידנו בעולם הזה? להשתדל בכל הכח לשמור את הרע "על אש נמוכה". חלילה וחלילה אם אנו בעצמנו נהפוך לשמש כ"מפוחים" בשרות יצר הרע שתפקידנו להלהיט את הרע!

\* \* \*

כנודע מחפש השטן "זמני לחץ" בהם יוכל להסיח את דעת האדם ולהכשילו. רק כאשר נרגע המצב משתדל האדם לחזור בו מהמכשול בו נפל, אך משהו מהרע כבר דבק בו! הרבה יותר קל למנוע את הנפילה - מאשר לתקן אותה.

הזמן של ערב שבת קודש - בפרט בימי שישי החורפיים הקצרים - יכול לשמש כדוגמא מצוינת לנושא:

שני ההורים אחוזי תזוית להספיק את כל ההכנות לשבת. ובתווך מסתובבים להם "בין הרגליים" ילדים משועממים. די שיפרוך ריב קטן בין שני אחים, כדי שאחד מההורים יאבד את סבלנותו ויגביה את קולו באופן שלא היה מרשה לעצמו באמצע השבוע.

גם לקראת נסיעה מאבדים את ישוב הדעת. טרודים בהכנות ושוכחים שבין אדם לחברו קודם לכל.

אז כיצד באמת יוכל האדם לפעול בזמני לחץ ללא לחץ?

התשובה החד משמעית היא: זה יתאפשר אך ורק בהכנה מראש!